

Зрно по зрно погача, услов по услов Европа. Добро, можда није скроз у духу народних умотворина, али јесте у духу реалности. А дух реалности сваки пут изађе из чаробне лампе, када је неко од високих представника европске и светске машинерије протрља и пожели жељу. По оригиналној верзији бајке, дух може да испуни само три жеље. Три жеље по једном кориснику лампе. Можда се баш зато ова чаробна лампа сели из руке у руку, како би испуњених жеља било што више.

Чланица ЕУ има скоро 30, па пута три жеље, то је много посла и за духа а и за нас. Јер у овој нашој бајци жеље се претварају у услове које ми испуњавамо а не дух. Он је ту више као посредник. Није то онај добри дух Каспер, па да можемо да се надамо да ће нам изаћи у сусрет и да ће нам помоћи. Ми смо више у рукама Духа прошлих Божића, из оне добро познате приче. Он нам наплаћује са каматом за онај кредит Разума који смо давно узели. Ајд што смо узели, то у реду, али што га онда не искористисмо ваљано.

Него, ево читам сад како горепоменути из европске и светске машинерије поручују да је извесна наша кандидатура крајем фебруара. Само још да испунимо услове на време. Ови из ЕУ или се праве наивни или стварно то јесу. Па ми да смо хтели да будемо тако ажурни и одговорни, ми бисмо досад били шеста стална чланица СБ УН.

Али не, ми волимо да одуговлачимо. Такав нам је менталитет. Посебно волимо да играмо ону игру пребацивања одговорности. То нам је омиљено. Увек је неко други крив. Мало ЕУ, мало свет, мало САД, мало Русија, мало суседи... А ми? Па и ми смо криви. Увек је крива Влада Србије. И то увек она претходна. А она која је актуелна, увек чини „све што је у њеној моћи“ да исправи грешке и да за ону будућу обезбеди „боље сутра“. Мало сутра.

Кад смо већ код „мало сутра“, одмах ме то подсети на евроинтеграције. Могуће да је то, што рече Чкаља у „Бољем животу“, условни рефлекс. Још је у тој серији друг Курчубић

Боље сутра – мало сутра

Пише: Петар Латиновић
уторак, 07 фебруар 2012 22:24

говорио како треба ићи у Европу. Од Курчубића досад, толико је воде протекло а ми још нисмо опрали прљави веш. И сад тако каљави хоћемо у ЕУ. Можда они тамо у белом свету имају неко средство за скидање флека? Мада, они покушавају и сад да нас оперу. Ваљда нас зато оволико рибају.

А ми смо ко онај Лаза, матерна маза, из чика Јовине песме. Постали смо право размажено дериште. Они кажу једно а ми хоћемо друго, они у клин а ми у плочу. Није ми само јасно како нас не разумеју? Другови и другарице, даме и господо из ЕУ, наш менталитет се огледа у једном једином стиху. Поклањам вам зато тај стих из песме „Пера“, коју је написао један од наших највећих песника Мирослав Мика Антић, у нади да ћете нас боље разумети: „Ја не могу, брате, како други хоће, кад ја нећу, брате, ни како ја хоћу”.